

Sándor olyan srác volt, aki tényleg meg tudott örjíteni. Mindig jókedvű volt és mindig tudott valami pozitívat mondani..

Ha valaki megkérdezte, hogy, hogy van, azt válaszolta:

"Ha jobban lennék, kettő lenne belőlem."

Született optimista volt. Ha valamelyik ismerőseinek rossz napja volt, Sándor azt mondta neki, hogy a helyzet pozitív oldalát kell néznie.

Annyira kíváncsivá tett a természete, hogy egy nap odamentem hozzá és azt mondtam:

"Ezt egyszerűen nem értem. Nem gondolkozhatasz mindig pozitívan. Hogy csinálod ezt?"

Sándor azt válaszolta: "Ha reggel felkelek, azt mondom magamnak: Két lehetőségem van. Választhatok, hogy jó- vagy rosszkedvű akarsz-e lenni.

Minden alkalommal, ha történik valami, magam választhatok, hogy elszenvedője legyek a helyzetnek, vagy tanuljak belőle. Minden alkalommal, ha odajön valaki hozzám, hogy panaszkodjon, elfogadhatom a panaszkodását vagy felhívhatom a figyelmét az élet szépségeire. Én a pozitív oldalt választottam."

"Jó, rendben, de ez nem olyan egyszerű." - szóltam közbe.

"De, egyszerű." - mondta Sándor, "Az élet csupa választási lehetőségből áll. Te döntöd el, hogyan reagálsz a különböző helyzetekben..

Választhatok, hogy az emberek hogyan befolyásolják a hangulatod. A mottóm: te döntöd el, hogy hogyan éled az életed."

Elgondolkoztam Sándor szavain. Rövid idővel később elhagytam a Vagon gyárat, hogy önálló legyek. Szem elől tévesztettük egymást, de gyakran gondoltam rá, ha

úgy döntöttem, hogy élek. Néhány évvel később megtudtam, hogy Sándor súlyos balesetet szenvedett.

Leesett egy kb. 18 méter magas toronyról. 18 órás műtét és sok hetes intenzív ápolás után Sándort elbocsátották a kórházból fém támaszokkal a hátában.

Mikor meglátogattam, megkérdeztem, hogy érzi magát.

Azt válaszolta: "Ha jobban lennék, kettő lenne belőlem. Szeretnéd látni a sebemet?"

Lemondtam róla, de megkérdeztem, hogy mi játszódott le benne a baleset pillanatában.

"Nos, az első, ami átsuhant az agyamon az volt, hogy a lányom - aki pár hét múlva jön világra - jól van-e? Mikor pedig a földön feküdtem, emlékeztem, hogy két lehetőségem van: választhattam, hogy élek vagy meghalok."

"Féltél? Elvesztetted az emlékezeted?" - akartam tudni.

Sándor folytatta: "Az ápolók valóban jó munkát végeztek. Végig azt mondogatták, hogy jól vagyok. De mikor begurítottak a sürgősségire, láttam az orvosok és

nővérek arckifejezését, ami azt jelentette: 'Halott ember.' És tudtam, hogy át kell vennem az irányítást.

"Mit csináltál?" - kérdeztem tőle.

"Nos, mikor egy felvételi nővérke hangosan megkérdezte, hogy allergiás vagyok-e valamire, igennel válaszoltam. Az orvosok és nővérek csöndben várták a válaszom. Mély levegőt véve visszaordítottam: 'A gravitációra!' Mialatt az egész csapat nevetett, elmagyaráztam nekik: az életet választottam. Tehát úgy operáltak meg, mintha élő lennék és nem halott." Sándor a tehetséges orvosoknak köszönhetően maradt életben, de csodálni való hozzáállásával is.

Tőle tanultam meg, hogy mindennap lehetőségünk van választani, teljes életet élni. Hozzáállás kérdése minden. Ezért ne aggódj amiatt, mi lesz holnap.

Mindennap van elég, ami miatt aggódhatsz. Minden napnak elég a maga baja. És a ma az a holnap, ami miatt tegnap aggódtál."